

Notes du mont Royal



www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΗΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
SIVE
G N O M I C I
POETAE GRAECI

**AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAVIT**

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.



**EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE
ET INDICIBUS AUCTA.**

LIPSIAE,

SUMTIBUS GERN. FLEISCHERI JUN.

1817.

THE C. P. RAILWAY

1900

THE C. P. RAILWAY

GENERAL

GENERAL

AD

GENERAL

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAS INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAS

S O C I U S .

Quum a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris commediae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo exspectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

a *

sententiae suaे participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra im̄purissimorum scurrum columnas et conyicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exerceat. Incepit opus, quantum perme licebit, non intermitetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datan fidem praestitum me sporo; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophodis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxii, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum unih semper futurum sit, ut legitima exceptione:

Iam vero, quaenam fuerit in vobendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis Enchiridion

hoc altidius politusque ornatum teaderem: Theognidem, qui agmen hic dicit; primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber istar est veteris apographi, quo Apse natus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem; sic ex ea in eeteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conseruent statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus; sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecæ Regiae contuli; quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam; vel litera illa carent, Vacuo reflecto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valkenarii ad Euripi. Phoeniss. p. 164, b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 259, sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis compilata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. Il. T. VII. p. 720. „Quæ habemus [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis, quæ tamen ad Cyrrum scripta sunt, pro antiquioribus haberri possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinquи, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
concinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Wintertonii,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma ηθικὸν, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent; quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem per venerunt et conquiri potuerunt, *) secundis curis limatiiora in hanc collectionem intuli. In Comieorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winternoni editio exhibet, integra dedi, ex aucto-ribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino redditia singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes.^{*)} Ad Anthologiam sententiarum parallelarum, et graecis, latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili molle librum onerare molui. Stobaeum adeant et flori degia iatnorum Poëtarum, si qdi, quod dicit versis modis res eadem possit enuntiarum, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lectori amice; nec te diutius demorabor. Erueret hac nostra Opella, quae si tibi tuisque cta, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nutli nulli rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textu poëtarum sequentes posteriorem libri partem copificant: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praelatione ad Comitatum paulo post initium. Nis commodoris usus gratia singulis versibus, quod quaeque pertidetur, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, et videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati retractatus.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I.

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

Τ Y R T A E I O T.

I.

Tεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ δὲ πατρίδει μαρνάμενον·
τὴν δὲ αὐτοῦ προληπόντα πόλιν καὶ πίστας ἄγροὺς
πιωχεύειν, πάντων δέ τοις ἀνιηρότατον,
5 πλαξόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
παιδὶ τε σὺν μιρρῷ, πουριδίῃ τὸν ἀλόγῳ.
Ἐχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κεν ἴηται,
χρησμοσύνη τὸν εἶκων καὶ στυγερῆ πενήν·
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δὲ ἀγλαὸν εἴδος ἐλέγχει,
10 πᾶσα δὲ ἀτιμία καὶ πακότης ἔπειται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic legi inutile visum est. BRUNCK.

7. Ἐχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Aldus habet ἐχθρὸς γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram nunc lectionem tenere mihi video. Scribere debuit librarius, ut mox v. 21.

Ἐχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσεται, οὐς κεν ἴηται.
BRUNCK.

Suspicatus eram:

Ἐχθρὸς γὰρ τοι τοῖσι μετέσσεται, οὐς κεν ἴηται.

Sed omnem de h. v. item composuit doctissimi Heinrichii nota in Franckii Callino p. 183.: „Duo contuli codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et alterum Italicum, κελμῆλα perrara, ac testor, in utroque clare scriptum esse: ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι κ. τ. λ.“

εἰδ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου αὐδεμῖ ᾄρη
γίγνεται, οὗτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς περὶ τῇσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
θυήσκωμεν, ψυχέων μημέτι φειδόμενοι,
15 ὡ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἀλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
μηδὲ φιλουνγεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
τοὺς δὲ παλαιότερους, ὃν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
20 μὴ παταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
αἰσχρὸν γάρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεισθαι πρόσθε νεῶν ἄνδρα παλαιότερον,
ἡδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείαντ' ἀλκιμον ἐν κονίῃ,
25 αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(αἰσχρὰ τά γ' ὄφθαλμοις καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
καὶ χρόμα γυμνωδέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν·
ὅφελός ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
ἀνδράσι μὲν θηγητὸς ἰδεῖν, ἐρατός τε γυναιξί,
30 ζωὸς ἐών, καλὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσών.

II.

Αλλ' Ἡρακλῆς γάρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ·
Θαρσεῖτ', οὕτω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
μηδὲ ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ιθὺς δὲ ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνήρ ἔχέτω,

28. ἄρα τῆς ἥβης Valckenarius Diatr. Eurip. p. 293.
Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon. T. V. p. 507. ἄρα τὴν in ἥβην mutavit Wyttensbachius Bibl. Crit. I. 2. p. 3a. — τῆς ἥβης ἄνθος ut infra Mimnerm. I. 4. ἀνθεα τῆς ἥβης.
Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. Brusck.

5 ἐχθρῶν μὲν φυγῆν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας, ἵστοι αὐγαῖσιν ἡδλίοι, φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Αρεως πολυμακούν εἶργ' ἀριθμόν,
εὐ δὲ ὁργὴν ἐδάητ' ἀργαλίου πολέμου·
καὶ πρὸς φευγόντων τε θιωκόντων τὸ ἐγένεσθε,
10 ὡς νέοι, ἀμφοτέρων δὲ εἰς οὐρον ἥλασσας.
οἱ μὲν γὰρ τολμᾶσι, παρὰ ἀλλήλοισι μένοντες,
εἰς τὸ αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
πανρότεροι θυήσονται, σάουδε δὲ λαὸν ὄπισσω·
τρεσσάντων δὲ ἀρθρῶν πᾶσαν ἀπόλωλ' ἀρετῇ.
15 οὐδεὶς ἀντὶ ποτε ταῦτα λέγων ἀνύθειεν ἔκαστα,
οἶσσ', εἰν αἰσχρῷ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν ἐστι δαιᾶσιν
ἀνδρὸς φεύγοντος δημῷ ἐν πολέμῳ.
αἰσχρὸν δὲ ἐστι νέκυς κατακείμενος ἐν πονήσῃ
20 νῶτον ὅπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἄλλα τις εὖ διαβάς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κυήμας τε καίτω, καὶ στέρνα, καὶ ὕμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' αὐγαῖσιν ἡτ-
λίοι φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὅμος
αὐγαῖς —. Minori mutatione veram lectionem certissime
restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἴσα,
ἴσως, ἐπίσης, instar, seu, aequae. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Gro-
tius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἰναὶ πρὸς τίνος,
esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. εἰν αἰσχρῷ. Hanc scripturam requirit metri in-
tegritas. Perperam in libris ἦν αἰσχρό. In fine versus
duplēcēm lectionem praestat codex, κακὰ et κακῶ. Pri-
orem praesero. BRUNCK. Brunkius ἦν pro εἰν dictum
corripi credidit. Idem aliis visum: sed sunt qui praefraete negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac
re in Ind. ad Odyss. p. 147. Nunc addo ex Antholog.
Palat. T. II. p. 343. n. 74. v. 9. ὅδος ἦν αἰτήσαι.

25 δεξιτερῇ δὲ ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγγος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
ἔρδῳν δὲ ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πόλεμίζειν,
μηδὲ ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔγων.
ἀλλά τις ἔγγὺς ἵων, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ
50 η̄ ξίφει οὐτάζων, διγίον ἄνδρον ἐλέτω
καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
ἔρεισας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ μνήην μνήῃ,
καὶ στέρνον στέρνῳ, πετελημένος ἄνδρὶ μαχέσθω,
η̄ ξίφεος κώπην, η̄ δόρυ μακρὸν ἐλών.
35 ὑμεῖς δὲ, ὡς γυμνῆτες, ὑπὲρ ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσουτες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ἔεστοῖσιν ἀκούτιζοντες ἐς αὐτοὺς,
τοῖαι πανοπλίταις ἔγγύθεν ιστάμενοι.

III.

Οὐτὸν μνησαίμην, οὐτὲ ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
τούτε ποδῶν ἀρετῆς, οὐτὲ παλαισμοσύνης,
οὐδὲ εἰ Κυκλώπιον μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικήθη δὲ θέων Θρηήκιον Βορέην.

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπαλημένος.

BRUNCK.

38. τοῖος πανοπλίταις ἔγγύθεν ιστάμενοι. Sic Stobaei
cod. In Grotii editione πλησίον ιστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθεῖν. BRUNCK. Non infrequens harum formarum in libris commutatio. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Euripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv. Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum vellem abstinuisse.

5 οὐδὲ εἰ Τιθωνοῖ φυῆν χαριέστερος εἴη,
 πλοντοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον,
 οὐδὲ εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
 γλῶσσαν δὲ Αδρήστου μειλιχόγηρων ἔχοι,
 οὐδὲ εἰ πᾶσαι ἔχοι δόξαν, πλὴν θουριδος ἀληῆς:
 10 οὐ γὰρ ἀνήρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρῶν φόνον αἰματόεντα,
 καὶ δηῶν ὄρέγοιτ’ ἐγγύθεν ιστάμενος.
 Φὶ δὲ ἀρετὴ, τό γ’ ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον,
 καλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 15 ξυρὸν δὲ ἀεθλὸν τοῦτο πόλητε, παντὶ τε δήμῳ;
 ὃς τις ἀνήρ διαβάσει φρομάχοισι μένη
 νωλεμέτως, αἰσχρῶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγκυ λάθηται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύη δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς.
 20 οὗτος ἀνήρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγος
 τροχείας, σπουδῇ τε ἐσχεθε κῦμα μάγης.
 αὐτὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε θυμὸν,
 ἀστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρος εὐκλεῖσας,
 25 πολλὰ διὰ στέρονοι, καὶ ἀστίδος ὄμφαλοεσσης,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐλῆλαμένος.
 τὸν δὲ ὄλοφύρονται μὲν ὅμῶς νέοι ήδε γέροντες,
 ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παιδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 30 καὶ παιδῶν παιδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.
 οὐδέποτε καλέος ἀεθλὸν ἀπόλλυται, οὐδὲ ὄνομ’ αὐτοῦ:
 ἀλλ’ ὑπὸ γῆς περ ἐών γίγνεται ἀθάνατος,

13. η δὲ ἀρετὴ, τό γ’ ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον.
 Sic in scripto: at in impresso Stobaeo; τόδε ἀεθλον ἐν
 ἀνθρώποισιν ἄριστον. BRUNCK.

οὐ τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τα
γῆς πέρι καὶ παιδῶν, θοῦρος Αρης ὁλέση.

35 ηγ̄ δὲ φύγη μὲν κῆρα ταυτηγέος θανάτοιο,
τικήσας δὲ αἰχμῆς ἀγλαὸν εὐχος ἔλη,
πάντες μιν τιμῶσιν ὅμως νέοι ἥδε παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθών ἔρχεται εἰς Αἴδην.
γηράσκων δὲ ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν

40 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει·
πάντες δὲ ἐν θώκοισιν ὅμως νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν,
εἴκουσ' ἐν χώρῃς, οἵ τε παλαιότεροι.
ταύτης νῦν τις ἀνήρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἵκεσθαι
πειρασθω θυμῷ, μὴ μεθιεῖς πόλεμον.

35. Soloce in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii constructionem coniunctionum si et ἀν vel ἡν, quas perpetuo commutatas reperias. Saepissime tamen in editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicium Oppiani, quam forte ad manū habeo. BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem Bastii in Epist. Crit. p. 127. sqq. ed. Lips. et quae ex Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata sunt.

40. βλάπτειν i. q. στερεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.
42. Scr. εἴκουσι χώρῃς. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πολέμον, „quod unice Homericum sit μεθίγαι πολέμον, — μεθίγαι πόλεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericō non repugno: sed μεθίγαι πόλεμον non dicam barbarum. Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias haec etiam est optimae frugis observatio Rich. Dawes, Miscell. Crit. p. 258, 259. activum μεθίγαι accusativo coniungi, medium μεθίγαι cum casu secundo.“ Quod si forte proprium dicas Atticorum poētarum, audi Damnum in Lexico Homericō col. 937. v. μεθίγαι: „hoc verbum *activum* solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τι. *medium* vero habet genitivum.“ Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile patior. Iam H. Stephanus dedit: πειρασθω, θυμὸν μὴ μεθίγαι πολέμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTTIO:

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra nuinerum trepideat virorum;
sed parvam primis obiicite agminibus.
Proiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quaerite p[re] Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
ô iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypearum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suspicere:
turpe et pulvrea stratum tellure cadaver,
cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, femurque
 ventroso clypeus ferreus orbe tegat:
 dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
 pennata et galeam crista supervolitet.
 Discite belligeram faciendo fortiter artem:
 munitum scuto tela timere nefas.
 Cominus aggrediens, potentam quilibet hastam,
 vel gladium, hostili deprimat in latere:
 haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
 tum conus cono, tum galeae galea:
 pectora pectoribus coëant: sic ipsius hostis
 vel telum manibus prendite, vel capulum.
 Tu vero interea veles post scuta latescens,
 nec lapidum densis imbris obruere,
 nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
 te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIOS

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
 sive pedis celeris, sive manus pugilis,
 sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,
 et supereret cursu Threïcum Boream,
 tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,
 divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
 Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
 Adrastum blandi vocibus eloquii,
 omnia quin habeat, si desit adorea belli:
 quippe usus nullos tempore Martis habet,
 qui non intrepidus caedem spectare cruentam,
 consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen; et unica virtus
aeterno iuvenes quae decorat decore.

Res populi, commune bonum, vir robore praestans;
immotus primis qui stat in ordinibus,
oblitusque fugae venit in certamina Martis,
adiiciens animum, proiiciens animam:
qui propter stantem generosae mortis amore
concitat: hunc bello dixeris egregium:
quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
qui bellum fluctus arte manuque regit:
qui, dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
magnus honor generi, magnus honor patriae:
vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
pectore, lorica nec minus, et clypeo.

Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
et sôbolis sobolcs, totaque posteritas:
semper honos nomenque manent et postuma fama:
sub tellure siti gloria morte caret:
scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
pro patria et natis Mars ferus abripuit.

Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
et spolia e bello victor opima ferat,
hunc venerata minor colit, hunc et senior aetas:
sic tumulum multo plenus honore petit:
cuius honoratam populo nec vocibus ausit
nec dictis quisquam laedere canitatem:
assurgunt illi iuvenes, aquaeaque turba:
assurgunt aevo iam graviore senes.

Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen;
bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

Numeri paginas indicant.

A.

- Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

- Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 300.

C.

- Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

- Naumachius. 176.
Nicostratus. 275.

D.

- Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

- Panyasis. 186.
Pherecrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides. Pseudonymous. 152.

E.

- Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

- Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

G.

- Gnomae. 300.

R.

- Rhianus. 188.

H.

- Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

S.

- Simonides. 328.
Solon. 104.
Sotades. 276.

L.

- Linus. 184.

T.

- Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

M.

- Menander. 261.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΙΓΝΙΚΟΥ

ΣΩΑΤΑΝΟΥ ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΦΑΝΙΑ
ΙΝ ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ Η ΕΠΙΦΑΝΙΑ.

INDEX IN NOTAS.

Επιστολαὶ περὶ την οἰκουμένην.

Επιστολαὶ περὶ την οἰκουμένην.
Επιστολαὶ περὶ την οἰκουμένην.
Επιστολαὶ περὶ την οἰκουμένην.
Επιστολαὶ περὶ την οἰκουμένην.

A.

- ἀδής. 25.
ἀβρογαιτήτες. 152.
αγανόφρων απεραενultimā productā. 158. [Cyclicus poëta apud Scholiast. ad Euripid.Orest. 392. Barn. χρονεῖν, φύλλοιν αγανόφρων κορδοναν. Clarissimus Matthiae edidit simplici ν, ἀγανόσιν.]
ἀγνιλομῆτρος, ἀγνιλόμητρος. 214.
ἀγνοια et ἄνοια confusa. 226.
ἀγνίναι cum digamma. 251.
ἀδεικτός. 165.
ἀδηνεῖη. 131.
ἀδηνής. 131.
Adiectivum a substantivo structurā disparatum. 250.
αειδεῖν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἀθανασία. De quantitatē h. v. 278. ἀθανασία et εὐθανασία confusa. 278.
ἀθάνατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et ε confusa. 42.
ἀπέγραποι versus. 71. 231.
ἀκονής. 239.
Alcathous. 54.
ἀλεινός, calidus. 158.
ἀλεινός, vitandus, barbatrum. 158. [Libri Barrocciani Scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 25.]
Alexis. v. infra s. v. οὐλές.
ἄλλος ἄλλως etc. 14. 198.
ἀλφοστήρ, ἀλφοστής. 216.
ἀμάν, ἀμάσθια. 229.
ἀμάξα, ἀμάξα. 50.
ἀμετρί, ἀμετρώς. 164.
αυγήτωρ. 129.
ἀμρί et οὐνεκεν posita, εἰ παραλλήλου. 169. sq.
ἀυφω indeclinabile. 159.
ἄν pro ἄν positum corripiatur an producatur 91. Conf. not. ad p. 269.
ἀναγκαῖος. 25.
ἀνακλήτωρ. 273.
ἀναλίσκων. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.
131. *[Innotescit de constructione]*
ἀνάσχετος 11. *[Innotescit de*
ἀνδάνεται. *De constructione*
ho. v. 5. *[Innotescit de*
ἀνήρ. *De quantitate pa-*
nultimae 306. *[Innotescit de*
ἀνοια et ἄγνοια confusa. 526.
ἄνοχετος 11. *[Innotescit de*
ἀντιτυπέται ἀνέμοις. 162.
Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Aor-
istus medir passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. εὐτύπως vide-
tur positum p̄tō εὐτύπη.]
ἀπάλαμπος, ἀπάλαμπος. 24.
215. *[Innotescit de*
ἀπάληρος 129. *[Innotescit de*
Apollonius Rhodius. 169. sq.
ἀπονήτεσθαι. 66.
Ἀριστόφοντης. 215.
Aristophanes. 148.
ἀρμενεῖαι. 215.
ἄρθρος et ἀγοροὶ confusa.
76. *[Innotescit de*
ἄρθρος κόρος. 168.
Artichitus a substantivo se-
unetis interserto proponi-
mone. 56.
ἀρχή καὶ τελετή καὶ μέ-
σον. 5.
ἄρτος synizesim passum.
153. *[Innotescit de*
Attractio. 235. [Attud at-
tractibinis genus tetigi in
not. ap. Epistol. Pythagor.
p. 360. Orell.]
ἀτύχοτου. 170. *[Innotescit de*
ἀπῆτις. 214. *[Innotescit de*
ἀβούη. 129. *[Innotescit de*
ἀδτεῖ. 244. *[Innotescit de*
ἀντομήτωρ. 129. [Prorebus
geminiūm est φρενδοτάτῳ]

Callimachi H. in Ceder.
99.] *[Innotescit de*
αὐτος. ὧντος. 27. 47. 62.
αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327. *[Innotescit de*

τοῦ de substantia secunda.
411. 412. 413. 414. 415. 416.
τοῦ τοῦ de substantia secunda.
417. 418. 419. 420. 421. 422.
B.

βαθυκήτης. 14.
βαίνειν de coitu. 16.
βασιλῆς. 224.
Βίβλων. 239.
βλάπτειν i. q. οτερον. 94.
βοή. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεσται
170.
βοῦρος priori producta. 71.
Βύζαντος. 239.

F.

γαλῆ 259.

Z.

Dativi pluralia vocalia qua-
tenus elidatur. 5.
δὲ in apodosi. 226.
δεκτίται. 163.
δενώς. 9. sq. *[Innotescit de*
δεκτολόγη. 4. 244. *[Innotescit de*
Demonax. v. infra s. v.
ὑπόθεσος.
Demosthenes. 155. 171.
δεντάζειν 77. *[Innotescit de*
δεδάος et πάθη ανατο. 155.
δηλόρροη barbarum. 179.
διαχρίται. 116. *[Innotescit de*
διάκτορος. 215. *[Innotescit de*
διοικήτρω. 129. *[Innotescit de*
δίος. 225. *[Innotescit de*
δίκη. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τὸ τ'
ἀρχεῖν καὶ τὸ δουλεῖται

ἀγα. Chōeph. 774. Sch.
alt. ἔγεις τοι τῶν λαλεγμέ-
νων θίγα;]
δηρόποθες. 9.
δολομῆτης, δολόμητης. 214.
δοραὶ αἰγῶν. 7.
δύλιος an i. q. δύλιος. 41.
Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. Dualis aoristo-
rum persona III. in — or.
221.
δύο, δύω. 325.
δυσαιγ. 259.
δύσομαι. De quantitate h.
v. 56.
δύω. v. s. v. δύο.
δυρεῖν. 216. [Activum iam
usurpavit Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
bunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassen-
si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

Ἐαρ synizesin patitur. 235.
Ἐαροῦ de persona secundā.
305. 327.
Ἐβδομάς eliciendum e prae-
gresso ἐπτά. 110.
εἴδος cum coniunctivo. 94. 106.
εἴδος cum infinitivo. 156.
[Cum Euripideis compa-
randa Homerica Odys.
XXIV. 576. sqq. ubi par-
ticulae optandi ai γέ
eadē ratione regunt in-
finitivū iunctū nominati-
nativo participii.]
εἰδιζειν. 145.
εἰνειν τόπου, εἰν τόπον. 94.
εἰναι. Coniunctivus εἴνει,
εἴη, εἴη. 172. 238. εἴμεν.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
Ellipsis imperativi. 157.

[v. Schol. ad Pindari Ol.
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus cum
accusativo ἐπταυματικός
aut εὐτελός positus est?] —
εἴνη an in scena locum
habuerit. 308.
εἴνι i. q. μόνος. 157.
εἴς et εἰ confusa. 274.
εἴσαειρεθαι i. q. προσφέρε-
θαι. 65.
εἴσω et εἴνη confusa. 7.
εἴς et εἰ confusa. 274.
εἴς et εἰ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet., p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos. verb. p. 162.
Lips., Weiskii ad Lon-
gin. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 250. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss. in Phot. col.
326., Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
ἐπτράπελος. 25. [V. ποτ. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐπτρά-
πελον.]
Ellipsis. verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rarior.
42. totius sententiae. 240.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interpungen-
dum post λέμον, versus
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 603. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
εὐθέως, εὐθεων. 167.

ἔνδοθεν, ἔνδοθι. 236. 239.
sq. 245.

ἔνεκα, οὐνέκα. Graeci his particulis licenter usi.
270. [Etiam in ὁδῷ οὐνέκα
puto duas particulas idem
significantes ἐξ παραλλή-
λου positas esse. Qua-
propter nōlīm cum Lo-
beckio scribere ὄθονέκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiac.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle (Aiac. l. c.) ὁδῷ
οὐνέκα habet H. Stephanus Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex eiusd. Oed. Col. 855.
Item ex Aeschylo, qui
Proth. 330. ζηλός ὁ, ὁδῷ
οὐνέκα ἐπτὸς αὐτὸς πρᾶτος.
ubi quae continuo se-
quentur, πάντον μετα-
σχὼν καὶ τετολμητῶς ἐμοί,
dignam animadversione
structurām habent: nam
vis praepositionis μετὰ
pertinet etiam ad sequens
participium τετολμητῶς.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione ὁδῷ com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1032. quibus hic ac-
cedant sequentia. Euripi-
des Iphig. T. 668. καὶ
προσαγῆναι καὶ προσεν-
ται δίμος. Etymolog. M.
col. 745. in. συμβασινεται
καὶ ὀξύεται τοῖς ἀρσενι-
ζοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 44. b.: „sen-
sus est, συμβασινεται καὶ

συμβασινεται, praepositio-
ne in utroque commate
subaudita.“ Verborum
cum ἐξ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odyss. XXI.
56. ὅσσα τοι ἐπτέπονται καὶ
ἐδηδοται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐπτέπονται καὶ ἐξεδή-
δοται.]

ἐντοπεύσαι. 31.

ἐντείνειν, ἐντείνειν. 18.

ἐγκάτεις. 147. 155.

ἴην et εἰσοι confusa. 7.

ἐπαυτεῖν. De forma futuri
h. v. 10. 64. [Utramque
formam frequentatam
fuisse, dōcent verbalia
ἀινητός et αἰνητός: quo-
rum posterius Lexicogra-
phi parum curarunt. Pin-
darus Nem. VIII. 66. αἰ-
νεῖν αἰνητά.]

ἐπαμήσασθαι γῆν. 34.

ἐπει cum coniunctivo. 99.

ἐπει οὐ non semper coa-
lescuti pér synizesin. 241.

ἐπει τοι καὶ. 83. [Plato

T. XI. p. 19. Bip. ἐπει

τοιγε καὶ ὥρθως ἀρτὸς ὁ

Θεὸς εἰπε. Bekkerus de-
dit ἐπει τοι καὶ — II, 5.

p. 424.]

ἐπει. ἐφ' ω γε, ἐφ' φτε. 264.

ἐπει et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reper-
tum. 54.

ἐπιδεῖν. 164.

ἐπιπάγκυ vox non Graeca.
224.

ἐπιπειθεῖν. 136.

ἐπιφέρειν. 171..

ἐρατός passim corruptum.
90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαι; ἐργά-
σαι. 214.

ἐρχος ὁδεύων. 210.

A a

Ἐρμεῖας, *Ἐρμεῖης*. 215.
ἔστε et *ἔστε* confusa. 31. [v.
 not. ad Dionys. Halic.
 de comp. verb. p. 308.]
ἔτερος. τούτερον etc. 135.
ἔτος an digamma habuerit.
 219.
ἐν et *ἐν* confusa. v. *ἐν*.
εἰπῆς. 239.
εὐθανασία. 278. sq. εὐθανα-
 σία et ἀθανασία confusa.
 278.
εὐθὺν, *εὐθύνε*. 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156.
 168.
ἔστε et *ἔστε* confusa. v.
ἔστε.
Euteenius. 226.
εὐτράπελος. 25.
ἔφεσσονθαι γαῖαν. 34.
ἔφικνεισθαι. 245.
ἔχων pro ὄν. 136.

Z.

Zεργεῖη primā productā.
 71.

H.

η correptum. 152.
ηβιών. 60. 243.
ῆθεα. 222. [Illic cur *τε*
 omitti oporteat, causa
 non alia videtur haben-
 da esse quam digamma.
 V. Heynius ad Hom.
 Il. T. VII. p. 754. qui
 „In Hesiodo“ inquit
 „aliquot locis est emen-
 dandum“. Quod si ve-
 rum est, v. 121. corri-
 gas: ἀνθεύποις κατὰ *ῆθεα*.
 Vid. Hom. Odyss. XIV.
 411. Et conf. not. ad
 p. 236. et 245.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 134. 241. v. su-
 pra s. v. *Ellipsis*. item s.
 v. *ῆθεα*. item infra s. v.
μεμνημένος.

Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

θαλία. 159.
Theognis. v. infra s. v. με-
 λεδῶναι.
Theognidis patria. 54.
θηροφόρη. 4.
Θηγοκειν. τεθνάραι. 15. [*τε-*
θνάραι, media productā,
 legitur in Aeschyl. Agam.
 547. Schütz.]
θνητός, *mortuus*. 164.
Thucydides. 17.

I.

i dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
ἴκελος. 225.
 Infinitivorum futuri tem-
 poris usus Graecae lin-
 guae proprius. 16. sq.
 [Xenophon Anab. II. 4.
 19. οὐκ οὐκ ἀκόλουθα εἴη
 τὸ ἐπιθέσθαι καὶ λύσαι
 τὴν γέφυραν. Schneide-
 rds: „Ita margo Steph.
 cum libro Brodaci habet
 pro vulgato τὸ *τε* ἐπι-
 θήσεσθαι καὶ τὸ λύσειν.“
 Vulgatum hoc me qui-
 dem non offendit. —
 Schol. ad Pind. Nem. VII.
 141. δύνασαι — απαλλά-
 γειν.]
ἴρηξ. 221.
ἴσημη cum digamma. 215.
 248.

τοσ, *τοσ*. 50. *τας et ολος* κωλύειν i. q. κολάζειν.
confusa. 226.
τοσ, pariter. 20.

171.

K.

Caesurae vis ad producen-
dum. 27.
παθητέοθαι. 233.
κατ γέρ postpositum. 49.
κατ ει ως confusa. 39.
κατρός. ἀετ τι κανόν etc. 279.
κακέοχος. 326.
Callimachus, v. supra s. v.
Abitina.
καλός. De quantitate h. v. 311.
κατατίθεται, κατατίθεοθαι.
32.
κατοπάζειν. 226.
μεκοροσάμενος. 213.
κενθμαι. 21. sq.
κεῦδος. 21.
κεφαλῆφι, κεφαλῆφι. 237.
Κηφινθος. 60.
κήρυξ, κήρυξ. 215. sq.
κιχάνω. De quantitate h.
v. 137.
κλητήρ. 273. sq.
Coronae convivales. 66.
κώδος ἄρογν. 168.
Corporis humani dissectio.
160.
κοῦδα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]
κύλος, η. 179.
κρίσισιν, κρίσισιν. 46.
κτάσθαι passivā significa-
tione. 145. sq.
κυδός. 223.
κυδός. 225.
κύλει subaudiendum. 38.
[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τας
ἀφάτους κίνομεν?]
Cypria. v. infra s. v. μελ-
δῶναι.

A.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λαμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus
et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]
λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.
Λ βύν ἀετ τι κανόν etc.
279.
Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.
λιτορογύς. 129.
Longinus. 88.
Lycurgus orator. 89.
λυμαίνεοθαι. De constru-
ctione h. v. 318.
λωβᾶν. 155.

M.

Magnetismus animalis. 108.
μάκαρε. 169.
μεγαλήτης. 14.
Megara. 54.
μεθίναι, μεθίεοθαι. 94.
μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.
[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶναι. item in
fragmento Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]
μελετᾶν. τυνα. 126. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]
μεμνημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est

A a 2

in formulis imperandi.
V. Hesiod. 592. (ubi prae-
stat quod al. habent, ὡρα
ἔργα.) 584. 656. 673. Plene
idem 273. sq. ἀλλὰ σύ γ'
ἡμετέροις μεμνημένοις αὐτὸν
ἔργη τῆς ἔργας εἰναι. Abun-
danter Aeschylus Choëph.
676. sq. Schütz. alt. πρὸς
τοὺς τεκόντας πανδίκους
μεμνημένοις τεθρεωτάς ορέ-
στην εἰπεῖς μηδαμοῖς λέθην.
Hinc quoque usum iam
in Homericā poēsi repe-
rias. v. Il. V. 263. XIX.
153.

μεταδιδόγαν. 62.

μετέχειν. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 154.

μῆνι velans cum imperativo
aoristi. 155. [Aeschylus
Prom. 592. Br. μῆνε σοι
μελησάτω.] cum coniunctivo
praesentiō. 156. 158.
cum futuro. 318. [Ae-
schylus S. c. Th. 252.
Br. μῆνεν τῶνδες ἐρεῖς.]

μητρομήτρων. 129.

μητροπάτηνον. 129.

μικρὸς et ὄλυγος confusa. 316.

Mimnermus. 90.

μοῖραν absolute usurpatum.
154.

μόνος i. q. εἰς. 212. μόνος
[τῶν], οὐα etc. 203.

N.

ν̄ paragogicum. 5. 9. 19.
21. 66. 107.

ναις. νέα monosyllabum.
248.

νεόργανον. 187.

Neutra adiectivorum. 19.
59. 48. 59.

νήρων, νήρον. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58.
169. [Aeschyl. Prom. 711.
sq. οἵ μη πελάζειν, αλλὰ
αλιστόντος πόδας χρήματον
οὐαχίασιν ἐκπεριηγητόν
να. Vid. Hesiod. Op. 742.
746. Naumach. 32. et
sic saepissime. Alibi accusa-
tivus ponitur, v. c.
Hesiod. Op. 751.] Nō-
minativus cum infinitivo
loco optativi posito. 156.
[Usus illius infinitivorum
quam dedi explicationem
in notis ad L. Bos. Ellips.
p. 620., eam explodit Her-
mannus in commentatio-
ne de ellipsi et pleona-
smo in Gr. l. p. 131. sq.
Sed in illa disputatione
viro egregio, ut sumus
homines, humani quid
accidisse, facile suspicar-
beris, si contuleris quae,
cum meis illis amicissi-
me conspirantia, adno-
tavit ad Viger. p. 733.
sq. ed. I. p. 745. ed. II.
Add. I. I. H. Nastii li-
bell. Ueber Homers Spra-
che p. 25. Conf. tamen
quae notavi supra s. v.
ειναι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25.
νύμφη. 180. [Callimach. H.
in Del. 215.]

νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

ξενοδόχος, ξενοδόχος, ξενο-
δόχος. 318. sq.

Xenophon. 17. 88. 155. V.
etiam supra s. v. Infini-
tivorum etc.

O.

ο, η, τό. Usus articuli inse-
solens. 48.

οδε, ο δε. 222. 224. 225.
237. 245. 247.

οθ' οὐτεκα. v. supra s.
ένεκα.

οἰζρός. 131.

αῖνος etc. cum digamma.
241.

οῖος et ιοῖος confusa. 226.
ὁλίγος et μικρός confusa. 316.

Homerus. 99. 241.

όμως. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum
passorum recta tonesis.
72.

οπάζειν. 226.

Oppianus. 195.

Optativi usus in interrogative-
tionibus sine ἀν. 195. cum
ἀν. ibid.

օργη et ὄρμη confusa. 19.
225.

ὄρμη et ὄργη confusa. 19.
225.

ὄρνις. De quantitate h. v.
162.

օρφνη, ὁρφνή. 70. [Schol.
ad Pindari Ol. I. 115.

"Οφρνή, ἡ νῦξ, βαριτόνως.
օρφνή ὡς νῦξ, ἀττὶ τοῦ
σκοτειγῆ, ἐπιθετικῶς, ὁξύ-
νεται.]

ὅς, ubi exspectes εἰ τις. 186.
[Cum Platonis loco compa-
para hunc Xenophontis
Oecon. IV. 19. Εγώ δὲ
καὶ τοῦτο γίγνομαι μέγα
τεκμήριον ἀρχοντος ἀρετῆς
εἶναι, φ' ἀν τούτες ἔπον-
ται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς
παραμένειν ἐθίλωσιν.]

ὅσος. ὅσα etc. relatum ad
τα etc. 192. sq. [Hesio-
dus Fragm. p. 445. Lqesn.

ὅσσοις ἔσαι μύρημες —
τοὺς ἄρδας ποίησε. In
notissimo Sardanapali
epigrammate alii habent
ταῦτ' ἔχοι, ὅσσα ἔργαγον —;
alii, τοσσοί ἔχω, ὅσσα
ἔργαγον —.]

ὅτε c. coniunct. 99.

οὐδέμια, οὐδεμίη. 8.

οὐτεκα. v. supra s. ένεκα.
οὗτοι καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα
μέντοι. 272. sq.

οὐχ saepe oblitteratum. 307.

οὐρί priori producit. 71.

οὐρφα zeta. 65.

II.

περι καιρον et πάρα κατόρ.

316.

παρατρίζειν. 33.

παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.

pariter. 22.

παριώμιος, πάρμονος. 18.

Participia ubi naturam in-
duerunt nominum, in-

clinationis modum mutant. 47.

πάνουθαι. 15.

πασχειν. ἢν τι πάθω etc. 88.

πατρομητῷῳ. 129.

πατροπάτῳῳ. 129.

περιεῖξεν. 327.

πενδυν. 327.

περιδομψ. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa.

318.

περιτοπειν. 132.

Pindarus. v. supra s. v.

ἐπιτράπελος.

ποτός. 24.

Πλάση. 148. 169. 186.

πλέον. τι πλέον et το πλέον

confusa. 125.

Πλεονασμι. 27. sq. 172.

πλοκαμῆς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις. 214.
ποικίλος. 45.
πολιγηθής. 240.
πυλωγρονιος. 191.
πὸν. πολλάκι πον, *αὐτὸν πον.* 177.
Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.
προμήτωρ. 129.
προπατωρ. 129.
Pronominum formae plenae et encliticae. 3. *Pronominis relativi syntaxis idiomatica.* 64. sq.
πρὸς τοὺς εἶχει. 91.
πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος; etc. 3.
πυκᾶζειν. *πυκάσας, πυκάσας.* 237.
πῦλος passim latet corruptum. 163.

P.

φαῦλος. 4.
φίππειν, φίππειν. 15.

Z.

Ζαλαμιναρέτης, Ζαλαμινός. φρ. 113.
αὐγῆς, αὐγῆς. 324.
Σικελίκος et Σικελός confusa. 55.
Simonides. v. infra s. v. *τι.*
σινέρα. 7.
Σίουφος. De quantitate h. v. 40.
σκαπτέειν δικελλή etc. 165. sq.
σκιώφος priori productā. 71. 187.
Socrates an aliquid scripsit. 277.

Socratus scriptor Eryxiae. 273.
Socratus scriptor de lege. 273.
Sophocles. g. 170. [Posteriorem Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturæ antiquæ mihi probetur. Scilicet scribendum *σοφοκλεῖα*, quemadmodum scribimus *τούτην*.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.
απ. Ante has litteras an brevis corripi possit. 131.
οποδίος. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. *ὑπέρθεος.*

T.

ταμεῖον, ταμιῖον. 324.
τάπης. De quantitate h. v. 76.

τάρα. 15.

τὲ non praeponitur vocabulo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὲ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὲ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fuderit, aliquot exempla rei ceteroqui perulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

οօφιας τῆς γε σεαντοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: *οօφιας τῆς τε σεαντοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων.* Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad σεαντοῦ referens *praepositam voci suae* diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' εὐ δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hic tam parum sit λογικός, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαιτὶ habeatque hoc pro exemplo copulae *praepositae?* Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ὁς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινες τε δεξοὶ φύσιν, εἰώνυμοι τε. pro καὶ οἵτινες εἰώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκούσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἰσθα —, καὶ επιτετήδενκας —. plene: — καὶ ὅτι επιτετήδενκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὥσπερ τε πόλες καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὥσπερ τ. δ. Nullarum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam *praepositionum.* Plato T. V. p. 286. ἐν τε πλοίοις καὶ ναυοι. p. 293. ἐν τε — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἄργεος. plene: καὶ ἐν ναυοι. ει: καὶ ἐκ τοῦ ὄστρεος. Add. not. p. 236.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄντος. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque *praepositionum ellipses* toties occurunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτὴν. v. *τέρμα.*

τέρμα, postremo. 164. [Jam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, *τελευτὴν.* Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰν ἐπιεσσόμενος.]

τιθέντας, τιθεσθατ. 92.

τίνειν, τίνονθας, τίννυσθας. 29. 248.

τρέπεσθας ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30.

τρίβειν. 33.

τροφὴ et *τρυφὴ* confusa. 157. *τρυφὴ.* De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 63.

T.

ὑγεία, *ὑγλεια.* 324. 325. 326.
ὑπάγειν. 62.
ὑπερθετικός genit. 237.

τέπερθεος. H. Stephanus Ind.
in Thes. P. II. c. 140. C.:
„Τέπερθεον, Quod est
supra nūmen divinum,
vel numinis voluntatem.“
nullo huius adiectivi au-
ctore citato. Robertus
Constantinus cum aliis
Lexicographis, item sine
auctore: „Τέπερθεον, ὁ πέρ
τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ
γνώμην, praeter numinis
voluntatem.“ Omnes se-
cuti sunt Hesychium aut
Suidam. Sed in Hesy-
chio recte monuit V. D.
pro *τέπερθεον* legendum
esse *ὑπὲρ θεόν*: eodem
modo in Suida cor-
rigendum est. Praeterea
in Demonactis versu, qui
est Brunckio in Mono-
stichis v. 202., cum pro
τέπερθεα e Stobaeo edi-
tum sit *ὑπὲρ θεού*, facile
intelligitur, fidem huius
adiectivi admodum du-
biam esse. Schneiderus
versum edidit turpiter hi-
antem: Θηντὸς περνων
μη φρόνει ὑπέρθεα.
ὑπερτερία. 53.

P.

φαίνειν. φανεῖη, φανῆη. 252
213.
Philemon. v. supra s. v. τι
φοῖνξ. 4. φοῖνξ an φοῖνξ
215. sq.

X.

χαιρήσις. 152.
χαιρόσις an graecum sit. 152
χαλκοθείς etc. 15.
χάριν ἔνεκα posita ἐκ πα-
τολλῆλον. 169. sq.
Chasmodiae osores. 108.
χέριψ. 66.
χωνεῖην, χρυσῆην. 215.
χωρίζειν. 9.
χωρίς. 9.

P.

ψυλρός. 11. sq.
ψυλρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 152. 156.
ω et *ον* per synizesin coa-
lescent. 50.
ῳδη. 131. 153.

Pag. 20. not. ad v. 218; lin. 2. πόν. leg. πνόνι

